

MATKA MONIEN MUISTOJEN KUUTERSELKÄÄN 8. - 10.7.2010

Vaikka oli varhainen aamu, niin iloinen puheensorina täytti linja-auton, kun matkasimme Viipuriin ja Kuuterselkään. Laulaenkin nopeutimme matkan tekoa. Matka on vuotuinen kotiseutumatka Kanneljärven Kuuterselkään. Matkalaiset koostuvat pääosin Kuuterselässä syntyneistä ja heidän jälkeläisistään. Matkalla on aina ollut mukana ystäviä, joilla ei ole juuria Kuuterselässä eikä Karjalassa, niin nytkin. Matkalla oli isänsä Kuuterselän taisteluissa kesällä 1944 menettänyt. Hänen isänsä oli jäänyt kentälle. Hän halusi omin silmin nähdä nämä taistelutantereet. Timo Launiainen osasi näyttää hänelle miten sota oli edennyt Kuuterselän yli.

Nukuttuamme helteisen yön ja syötyämme kunnan aamupalan lähdimme kohti Kanneljärven rauniokirkkoa. Linja-autossa soi Korsuorkesterin tallenne Korsuhartaudesta. Sitä kuunnellessa virittäydyimme kohtaamaan rauniokirkkomme. Perinteitä noudattaen vietimme muistohetken muistomerkillä, joka sijaitsee sankarivainajiemme hautojen kohdalla. Seppeleen laskun suorittivat Kalevi Launiainen, hänen tyttärensä Ritva Jalonen, Ritvan poika Esa ja Esan poika Vili. Lauloimme ja Kalevi kertoi muistomerkien merkityksestä. On tärkeää muistaa menneitä sukupolvia ja nyt kunnioitimme myös kesäkuussa kuolleen Teuvo Launiaisen muistoa ja pidimme hänelle ja sankarivainajille sekä kaikille sille alueelle haudatuille hiljaisen hetken. Tilaisuuden loppuun lauloimme kiitosvirren. Uskon, että mukana ollut nuorempi väki sai tästä tilaisuudesta eväitä elämän matkalle. Toisin sanoen, että vaalimme esi-isiamme ja -äitiamme muistoa. Matka jatkui kohti Kuuterselkää, jonka me tunnemme kotiseutuna ja lukuisat muut kesän 1944 kovista taisteluista. Taisteluiden muistoksi on 18.8.2006 paljastettu muistomerkki. Helga ja Reino Harju laskivat kukkatervehdyksensä muistomerkille. Sytytimme kynttilän Teuvo Launiaisen muistoksi. Hän oli yksi muistomerkien alulle panijoista. Joimme kirkkokohvit ja sitten oli aika suunnata saappaat kohti kotikontuja. Niitä tunteita mitä siellä paikan päällä on, ei voi saavuttaa mitenkään muuten, kuin seisomalla äitiamme tai isiamme synnyinpaikalla. Omakohtaisesti tunsin paikan rakkaammaksi isäni Esi Hermanni Teuvon poismenon myötä. Samoin nyt ajattelen, että minulta on viety Karjala. Jos karjalaisuus lisääntyy, niin se on hyvä asia. Isolla joukolla seisoimme Herman ja Juones Launiaisen pihapiirissä kuvaannollisesti. Pellolla kasvoi miehen mittainen heinä, joten meidän oli huono paikallistaa talojen paikkoja. Nehän ovat piirtyneet meidän useampia kertoja käyneiden mieliin tarkasti ja pysyvästi. Ensikertalaisille olisimme halunneet näyttää missä mikin rakennus sijaitsi. Ensikertalaiset piti myös kiivettä kylän suureen tammeen kuvattaviksi. Vili Jalonen halusi nähdä kaimansa Vili Vesterisen kotipaikan. Vili Vesterinen eli kylässä koulupoikana. Soitti jo nuorena

iltamissa ja muissa tilaisuuksissa. Iltapäiväkahvi kokosi väen kokoon. Siinä sitten yhtä aikaa kerroimme päivän annista. Vielä löytyivät tuvan rappuset, samoin sotaan liittyviä maastokohteita. Kaikki olimme kuin hangon keksit. Kahvin jälkeen Kalevi Launianen mukana olleet tyttäret yllättivät isänsä, tarjoten isän 85 v. kunniaksi samppanjat meille kaikille. Meillä on kaksi kaunista järveä ja niiden välissä kannas. Siihen pysähdyimme ja linja-auton laulukööri viihdytti meitä Irma Linkan sanottaman Muistelo laulun sanoin. Laulun sanomaan yhdyimme kaikki ”siellä luona kodin armaan vietin eloni mä parhaan”. Totta kai pitää kertoa säästä. Nytkin, niin kuin monta kertaa aiemminkin, näkyivät mustat pilvet taivaan reunoilla ja jyryäkin välillä kuului, mutta meille paistoi aurinko. Sääilmiöön vaikuttaa ilmeisesti paikan korkea sijainti, 98 metriä meren pinnasta estää ukkospilvien nousun. Kaikki olimme enemmän kuin tyytyväisiä päivän antiin. Loppupäivän kruunasi illallinen historiallisessa Viipurin Pyöreässä Tornissa. Me nuoremmat olemme kiitollisia, että Kuuterselässä syntyneet jaksavat mukaan matkalle. He tekevät matkastamme täydellisen. Siellä kerrotut tarinat jäävät mieliimme. He osaavat kertoa kylän elämästä ennen sotia. Kiitämme isäntäpariamme Sinikka ja Risto Lahtista onnistuneesta matkasta ja Vistamatkojen kuljettaa turvallisesta autokyydistä.

teksti Keidi Lahtinen ja kuvat Arja Väyrynen